

Маштарије

Омиљене књиће

година IX * број 24 * август 2024.

„Машта на небу како цвета ораша“, Ђорђе Јанковић

Машта је веома важна за свако дете. Често деца не могу да изразе своје осећања и погледе, па их цртају на папиру. То је најбољи начин да изразе своја осећања и погледе. Цртају своје најмилије, своје животне прилике, своје замисли. То је такође и начин да се играју са бојама и линијама. На овај начин се деца такође учију да цртају и да користе боје и линије. Овај начин цртања је веома интересан и корисан за свако дете.

Машта је веома важна за свако дете.

„Моје Маштаје су и оне“, Црнка Стојић

Маштаје су веома важне за свако дете. Оне су то што деци даје смисла и интерес за живот. Маштаје су такође и начин да се играју са бојама и линијама. На овај начин се деца такође учију да цртају и да користе боје и линије. Овај начин цртања је веома интересан и корисан за свако дете.

Маштаје су веома важне за свако дете.

„Роња разбојника кри“, Анастасија Николић

Маштаје су веома важне за свако дете. Оне су то што деци даје смисла и интерес за живот. Маштаје су такође и начин да се играју са бојама и линијама. На овај начин се деца такође учију да цртају и да користе боје и линије. Овај начин цртања је веома интересан и корисан за свако дете.

Маштаје су веома важне за свако дете.

3

Лист Основне школе „Свети Сава“ Београд

Омиљене књиге

„О дугмету и срећу“, Јасмина Петроваћ
 Препоручујем ову књигу за читање јер нас учи да прихватимо
 људе који су другачији од нас.

Александра

„Доживљаји мачка Тоше“, Бранко Ђопић
 Свакога од нас је забавно, дивовата и говори о
 институционалним јединицама. Препоручујем је друговима зато што
 показује шта је право пријатељство.

Јана

„Запамтена потрага“, Урош Петроваћ
 Препоручујем ову књигу јер је све у запамтенима и томе нас, да
 размишљамо.

Јана

БРАНКО ЂОПИЋ

ДОЖИВЉАЈИ
**МАЧКА
 ТОШЕ**

114

GOO
 GOO

Маштарије

Основна школа „Свети Сава“ Београд

Драги читаоци,

Пред вама је 24. број школског листа *Маштарије* и занимљиве приче из другог полугодишта школске 2023/2024. године.

Започињемо честитком за Нову 2024. годину и прилозима о гостовању Спортског друштва Црвена звезда и прослави Дана Светог Саве.

Посебне стране посвећене су пројекту „Занимљива историја“ који су реализовале Наталија Мићић и Слађана Галушка са ученицима IV₅.

Ту су и бројни ликовни и литерарни радови ученика другог, трећег и четвртог разреда у вези са књигама и читањем настали у пројектима „Читам, па шта?“ и „Бајке у трећем разреду“ и током обележавања Међународног дана дечије књиге.

Читајте и уживајте!

Редакција

Главни уредник

Слађана Галушка

Редакција

Наталија Мићић
Снежана Ђуричковић
Гордана Бакић
Драгана Томанић
Ивана Смиљковић Чевизовић

Сарадници

Лена Зорић II₁
Огњен Легнер II₂
Милица Милићевић II₂
Зоја Максимовић II₃
Митра Ђорђевић II₃
Андреа Цветковић III₂
Уна Рајић III₂
Искра Лубура III₃
Нина Трашевић III₃
Лука Павловић III₄
Дуња Ђокић III₄
Јован Ђокић III₄
Филип Зелчев IV₁
Милутин Пушица IV₄

Технички уредник

Слађана Галушка

Директор

Јована Миленковић

Адреса редакције

ОШ „Свети Сава“
Београд, Николаја Краснова 8

Садржај

4 Лепе жеље за Нову годину

5 Звездаши

6 Прослава Светог Саве

7 Бајке у трећем разреду

7 Литерарни и ликовни радови

13 Пројекат Занимљива историја

16 Развијање креативности

20 Читам, па шта?

20 Литерарни и ликовни радови ученика

35 Дани књиге

35 Литерарни и ликовни радови

39 Ученици ствараоци

Нова година

Нову годину смо започели и пожелели пријатељима много среће и успеха у 2024. години. Ученик трећег разреда наше школе преноси лепе жеље познатим и непознатим људима, деци и одраслима.

Лепе жеље за 2024.

Увек сам се питао зашто се радујем зимским празницима? Не зато што не идем у школу, него зато што за зимске празнике сви имамо најлепше жеље. Лепе жеље у мени изазивају радост! Новогодишња ноћ. Само још неколико сати и за све моје успомене и догодовштине ћу рећи да су биле прошле године. Питам се како један дечак у својој глави да сачува све лепе тренутке од заборавља? Можда фотографије, дневник ...Зачуо сам мамин глас: „Лука све је спремно за журку.“ Музика коју волим, мама, тата и ја. Све је спремно за луду ноћ!

Док је око мене весело и док се играм, како да не помислим на децу која не могу ни да се насмеју! Њима су лепе жеље најпотребније. Сваком детету је обавеза да се смеје, да буде радосно и да ужива у Новој години и Божићу. Док ја једем колаче, како да не помислим на ону децу која немају тај ужитак.

Тако да у овој години свој деци овога света желим да буду насмејана, да имају са ким да поделе емоције, уживају ...

Наравно, поред непознатих људи, имам жеље и за познате. Мама и тата док се грлимо зато што је стигла Нова година, желим да и даље буду насмејани, да се још више шале, а пре свега да буду здрави.

Учитељици желим да нас и даље трпи, учи, да буде весела. Када се сетим учитељице, сетим се другара.

Другарима у овој години желим да не нервирају учитељицу (такође и себи), да се шале, да увек буду лепо расположени.

А за крај шта желим себи? Очекујете да кажем да су ми жеље да победим у неком мечу или да Партизан уђе у Фајнал фор. Да, то су моје жеље. Али, оне највеће, можда откријем неки други пут.

Лука Пауновић III4

Звездаши

У нашој школи је 26. јануара 2024. Спортско друштво Црвена звезда промовисало свој званични календар за 2024. годину у оквиру пројекта „Ја сам звездаш ћирилицом пишем, за Звезду навијам, за Звезду дишем“. Ученици трећег и четвртог разреда су у свечаној сали школе громким аплаузом поздравили Звездине спортисте и легендарног фудбалера Владимира Петровића Пижона. Свечани део програма започео је химном Светом Сави, затим је присутне поздравила директорка Јована Миленковић. Након тога је четворо ученика прочитало своје саставе и песме на тему „Ја сам звездаш, ћирилицом пишем“. Њима је награде за најбоље саставе уручио Владимир Петровић Пижон, легенда Црвене звезде. Присутне ђаке и спортисте поздравио је и Зоран Аврамовић, генерални секретар СД Црвена звезда, а у име свих спортиста Црвене звезде говорио је кошаркаш Далибор Илић. Спортисти Црвене звезде су потом, уз звуке химне СД Црвена звезда, поделили ученицима календаре „Ја сам године провео са тобом“, а потом су направили заједничку фотографију за успомену на овај догађај.

Представљамо награђене радове.

Ја сам звездаш, ћирилицом пишем

Црвене је боје наша звездана бригада и сваки се звездаш титулама нада.
До победе доћи за Звезду је лако, јер наши играчи боре се баш јако.
Не знам зашто Земља око Сунца жури, али знам како се храбро по терену јури-
Знам да волим тим и за Звезду дишем и зато јој ову песму ћирилицом пишем.
Србија је земља правих хероја и славе, Србији се цене само ствари праве.
Знање, спорт, другарство наши су мотиви, са Звездом у срцу најбоље се живи!

Филип Зелчев IV₁

Ја сам звездаш

Звезда није мала ствар, ни воleti Звезду није мала ствар. Да не сија тако јако, не би се звала Звезда. Црвена је попут среће, попут стазе којом трчимо и седишта са којих бодримо наш вољени клуб. У белој је верност наших Делија, сва осећања, радост, туга, секирација и стрепња. Све нас повезује Црвена звезда. Наш дека, татин тата, бацао је кладиво, а мамин тата, наш други дека, играо је одбојку за Звезду. Мама је кратко веслала, а тата још краће играо кошарку за Звезду. И сад се ви питате зашто је толико волимо. Зато што се не може против гена, зато што је то љубав урођена.

Дуња и Јован Ђокић III₄

Ја сам звездаш, ћирилицом пишем

Навијам за Црвену звезду захваљујући мом тати који ме води на утакмице. Моја два омиљена спорта су кошарка и фудбал. Прва утакмица којој сам присуствовао је била кошаркашка када је Звезда играла против Будућности из Подгорице. Прва фудбалска утакмица била је против Ференцвароша из Будимпеште. Мој омиљени фудбалер је Осман Букари, а кошаркаш Милош Теодосић.

Поносан сам што сам звездаш и Србин. Ја сам звездаш, ћирилицом пишем.

Стефан Срећковић IV₅

Прослава Светог Саве

Свечана приредба поводом прославе школске славе Свети Сава уприличена је 27. јануара 2024. године. Школу је том приликом посетио свештеник и са нашим најмлађим ученицима секао колач.

Свештеник се обратио ученицима топлим и поучним речима како треба да воле своју школу као своју другу кућу, а своје учитеље и наставнике да поштују као родитеље.

Публици се затим обратила директорка школе Јована Миленковић која је поздравила све присутне, честитала им славу и захвалила се наставници музичке културе, мр Биљани Буловић Марић и учитељици Снежани Бали, које су уложиле труд да се Савиндан прослави на свечан и пригодан начин.

Програм је отворен Химном Светом Сави, након чега су ученици одељења IV₃ и хор ученика старијих разреда наступали пред многобројном публиком. Ученици су казивали стихове о првом српском просветитељу који су пропраћени песмом и громогласним аплаузом. Хор је извео следеће нумере: „На Светог Саву“, „Ово је Србија“, „Пастир Хиландара“, „Мала светосавска молитва“, „То је била школска слава“.

Прослава Дана Светог Саве протекла је у свечаном духу и веселом расположењу. Ученици су били срећни што су могли да буду учесници и гледаоци програма.

Јована Миленковић

Бајке у трећем разреду

Ученици трећег разреда су са библиотекарком разговарали о бајкама у фебруару 2024. Затим су добили задатак да сами напишу своју бајку и илуструју је.

На једном часу су говорили о својим идејама и читали написане бајке, добили су савете како да их исправе и онда су написали коначне верзије.

Представљамо најуспешније литерарне и ликовне радове.

Принцеза Анастасија и легенда о три звезде

У једном градићу по имену Амад, који је био познат по вештицама и чаробњацима, владали су краљ и краљица. Имали су ћерку Анастасију која је волела гимнастику и вежбала сваког дана. Желела је да се бави спортом и иде на такмичења, али јој родитељи нису дозвољавали, јер је била принцеза.

Једне ноћи Анастасија је била толико љута на родитеље да је одлучила да побегне из дворца. Ходала је брзо и није приметила да је давно напустила шуму Амада. Била је у непознатој тамној шуми и уплашила се. Одједном се пред њом појавила старица чудног изгледа. Извадила је плаву бочицу и рекла Анастасији да попије освежавајући напиток који ће јој онда показати пут до дворца. Анастасија је била жедна, желела је да се врати и узела је напиток.

Убрзо је пала у дубок сан. Вештица је иглом убола принцезу у ногу. На игли је остало мало крви од убода и старица је ставила у исту ону бочицу. Створио се нови напиток боје принцезине косе, који вештица попи, претвори се у принцезу и оде у њен дворац да превари краља и краљицу како је она права принцеза. Вештица је заправо дуго чекала да уграби прилику и преотме престо краљу и краљици.

Анастасија се пробудила следећег јутра и нашла писмо вештице у којем је писало: „Само три звезде ти могу помоћи да повратиш свој глас“. Схватила је да не може да прича. Легенда о три звезде била је древна легенда града Амада. Веровало се да те звезде могу излечити сваку болест и отклонити сваки чин или проклетство, али то могу радити само заједно. Сама по себи, ниједна звезда није била довољно моћна.

Сада већ уплашена принцеза одлучи да нађе све три звезде. Срећом, према легенди, довољно је пронаћи једну звезду, јер ако прву нађеш, остале две ће саме доћи код тебе. Принцеза је тражила звезде цео дан и целу ноћ, све док није пала и заспала од умора поред једне лепе сјајне куће, у којој су живеле звезде чаробнице. Пробудила се баш када је излазило сунце. На врху куће видела је светлуцави плави кристал и у њему обресе звезде, која као да је била заробљена у кристалу. Анастасија се попела на кров, узела кристал и каменом га разбила. Прва звезда је била нађена. Убрзо потом, у само пар трептаја њеног ока, долетеше и две друге звезде у свом пуном сјају.

Принцеза осети да јој се вратио глас и да поново може да прича. Врисну од среће, а звезде јој показаше пут до замка. Принцеза одјури у замак и викну како се вратила, очекујући да ће се краљ и краљица обрадовати. Али краљ и краљица уплашено рекоше да је њихова принцеза све време била ту. Вештица у лику принцезе се појави, а принцеза рече гласно:

„Ја сам права принцеза!“

Збуњени краљ и краљица гледали су дуго у две принцезе истог лика и на крају рекоше да је једини начин да утврде ко је права принцеза да ураде тест са круном. Тест је био јако опасан, јер уколико би круну ставили на погрешну главу која није краљевског рода, та особа би на месту умрла. Када вештица стаде стављати круну на главу, поче да јој се скида кожа и распада тело, она брзо баци круну и би истерана из замка. Анастасија потом ухвати круну, на круну слетеше три звезде и она заблеста сјајније него икада. Уз помоћ звезде истерала је све вештице из града.

Родитељи су јој допустили да иде на атлетска такмичења, победила је неколико пута и онда схватила да је њено место у Амаду. Убрзо је постала краљица и била мудра владарка.

Уна Рајић III₂

Оскар и чудовиште

Једном давно, у далеком краљевству, живео је краљ Станислав. Био је крупне грађе, јер је био велики гурман, увек веселог расположења, док једног пролећног дана у његово краљевство није слетео Норобог.

То је било створење са главом лава, телом коња, крилима змаја, репом свиње и копитама овце, а на врху главе је имало три рога. Било је страшно створење које се створило ниоткуда и преплашило све сељане. То чудно биће је умело да прича језиком сељана и запретило је да ће их све убити уколико му једном годишње не дају храну – прво једног дечка, а затим једну девојку. Онда је норобог одлетео у шуму у коју људи нису одлазили, јер су многи страдали у њој и звали су је Магична шума.

Када је краљ ово чуо, тражио је савет свог мудрог саветника Патуљка – човека малог раста, али велике мудрости. Краљ је сматрао да треба да послуша чудовиште и жртвује неког ко нема породицу и за ким нико не би жалио. Саветник Патуљак се са оваквом одлуком није сложио и сматрао је да би требало да сви оду из краљевства. Краљ није хтео да остави своје имање и богатство због неке тамо немани. Одлучио је да прва жртва буде Оскар, сироче, чији су родитељи преминули и живео је оронурој кући на ободу краљевства. Патуљак се побунио против те идеје, дечак је био његов пријатељ и понекад је боравио у саветничковој кући.

Краљ је тврдогло инсистирао на својој одлуци. Патуљак је морао да се сложи са краљевом одлуком. Отишао је до Оскара и успут смислио опасан план – Оскар ће кренути у Магијску шуму. Кад дође до пања који личи на мајмунску главу, скренуће лево. Након пет метара ће наићи на чаробно дрво које ће му рећи пут до виле. Патуљак је био сигуран да вила зна где живи Норобог.

Оскар учини све како га је Патуљак саветовао и дође до шуме, пања, чаробног дрвета и на крају пута спази вилу. Знала је где Норобог спава – у пећини на којој стоји задатак. Он се решава тако што постоје три камена на којима пишу три цифре 3, 8 и 6 и има 3 покушаја да их убаци у рупу. Тек кад то обави, моћи ће да уђе у пећину. Поред улаза је грм са бобицама које успављују и највеће чудовиште, те ће успавати и Норобога. Вила је дала Оскару чаробни срп којим ће да одсече Норобогова три рога са главе и то са леве на десно, тачним редоследом.

Оскар је урадио све како му је било објашњено, убацио је камен 3, па 6, па 8, врата пећине су се отворила а на улазу је поставио замку од отровних бобица. Када је Норобог заспавао чврсим сном, храбри дечак му је одсекао сва три рога, баш оним редоследом којим га је вила научила.

Оскар се вратио у краљевство носећи у торби Норобогове рокове и сви су били срећни. Краљ је био одушевљен и у знак захвалности је Оскару подарио кућу и имање, а у читавом краљевству су дечака називали херојем.

Патуљак Саветник је од дечака добио један рог.

Андреа Цветковић III₂

Зачарана шума

Једнога дана на планини пуној снега, скијали су брат и сестра. Мало су се уморили и одлучили да направе паузу у шуми поред стазе за скијање.

Шума је била прелепа, птице су цвркатале, а сунце се пробијало кроз крошље дрвећа. Време је пролазило, ноћ је почела да пада. Брат и сестра су одлучили да крену назад. После неког времена су схватили да су се изгубили. Онда су чули како их неко дозива и моли за помоћ. Нису никога видели. Гледали су на све стране, али нигде никога није било. Питали су како могу да помогну. Страшан глас их је замолио да уберу љубичасти цвет и оставе га код јединог златног дрвета у поноћ. Само тако може престати чаролија зле вештице. Брат и сестра су желели да помогну. Глас их је упозорио да се сакрију тачно у поноћ када буде пролазила вештица кроз шуму. Она тада прође како би се уверила да код златног дрвета нема цвета.

Сестра је волела да учи о цвећу, па је знала да мали, љубичасти, шумски цвет расте само поред старих пањева. Убрзо га је нашла. Брат је волео да се пење по дрвећу, па се досетио да цвет попне високо на златно дрво. Оставио га је на грани ако да вештица не може да га види када буде пролазила. Мало пре поноћи брат и сестра су се сакрили у велику рупу једног дрвета. Вештица је прошла кроз шуму и ништа није посумњала. Када је вештица отишла, брат и сестра су на грани где су сакрили цвет, угледали велу белу сову са огромним сребрним крилима. Нису могли да верују да онако страшан глас који их је у почетку уплашио, припада тако прелепом бићу. Сова им се захвалила на помоћи. После пуно година је захваљујући брату и сестри, њиховом знању и доброти поново она здрава сова, господар шуме.

Сова је злу вештицу протерала заувек. Брат и сестра су се на леђима сове летећи изнад густе шуме вратили назад. Сова им се још једном захвалила и махнула својим великим крилима.

Искра Лубура III₃

Храбри слуга

Једном давно у једном далеком краљевству живео је краљ. Имао је три ћерке. Све их је неизмерно волео, али му је најмлађа била најдража. Она једина није имала мужа, пошто су се старија и средња ћерка венчале момцима из најбогатијих и најугледнијих породица.

Најмлађа принцеза је била заљубљена у слугу. И он је волео њу, али пошто је био само слуга, краљ се противио њиховој љубави.

Све је било као и обично док једног дана није змај дошао и отео најмлађу принцезу. Очајни краљ понудио је богату награду ономе који победи змаја и спаси ћерку.

Нико није смео да се јави, јер су се сви плашили змаја и прича да је његову кожу немогуће пробити. Једини се слуга јавио, јер њега није интересовала награда и био је спреман да ризикује све како би спасио вољену принцезу.

Пошто је знао да је змаја скоро немогуће победити, отишао је да затражи помоћ од чаробњака који је живео у шуми. Чаробњак је рекао да ће помоћи, ако му слуга донесе јабуку. Али, не било коју јабуку, већ ону која расте на врху планине на коју се нико није попео. Када је дошао близу врха, видео је да су стене такве да ни он не може да дође до дрвета. Почео је да губи наду, а онда је угледао змију која је нападала гнездо са орлићима. Помогао им је и убио змију. Мајка птића је тада долетела и питала како да му се захвали зато што је спасио њену децу. Слуга је затражио да му донесе јабуку са врха планине. Однео је јабуку чаробњаку који му је дао чаробни лук и стрелу која може пробити змајеву кожу.

Дошао је у пећину и тражио од змаја да ослободи принцезу, змај се само насмејао и када је покушао да га нападне, слуга га је погодио у срце.

Слуга је вратио принцезу краљу и рекао да га никаква награда не занима. Он и принцеза замолили су краља да им дозволи да се венчају, срећни краљ им је то дозволио и сви су живели срећно до краја живота.

Виктор Костић III₃

Вилински плес

Беше једном један момак који је тоновима своје фруле умео очарати онога ко би имао среће да га чује. Звао се Иван и сваку своју мелодију посвећивао је најлепшој девојци Уни. Живео је у далеком селу на самој граници великог краљевства. Нико не зна када је и где Уна чула Иванову свирку, али од тада се и она у њега заљубила.

Била би то велика срећа да се моћни краљ није умешао. Није му се допало да се најлепша у краљевини уда за простог свирача. Није могао да прихвати да је Иван успео да освоји Унино срце обичном песмом, а он не може са свом својом славом, силом и богатством. Смислио је план да избаци Ивана из Униног срца једном заувек. Планирао је бал, на који ће да позове људе од угледа. Иван је требало да свира, а виле од облака, од сва четири ветра, од шума и од пашњака, свих седам, требало је да играју. Лукави краљ знао је да нико не може одолети вилинском плесу. Ко би макар мало видео, више није могао скинути поглед са њихових тела у покрету. Мислио је да Иван неће одолети.

Дође дан великог бала. Момак је морао путовати данима, уз пут су му се придружиле виле и упозориле га да мора да чува своју љубав. Само толико су му рекле, јер се и оне морају уверити у чистоту његовог срца и осећања. Гозба је почела. Иван је одмах спазио своју драгу. Чим је видео, загледао се у њене очи и почео свирати најмагичнију мелодију коју је ико икада чуо. Гледао је тако да није приметио да игра у колу са седам вила. Сви су били очарани. Млади момци занемели су од лепоте и чари вилинског плеса. Једино тај плес није видео Иван. Он је видео само два ока. А краљ? Он је био толико опчињен вилама да је изгубио разум. Морало је проћи седам пута по седам година док није дошао себи. А тада је био стар и убог, никоме потребан и заборављен.

Хтео је да оде кући, али од његовог нестанка, у двору су остали да живе Уна и Иван, а сада и њихова деца. Но, сви су они чиста срца и здраве памети, па су примили убогог путника, нахранили га и дали му лепу кућицу одмах уз сам двор.

Нина Трашевић III₃

Четири моћи

Урош, Давид, Дуња и Јоца су најбољи другари. Свакога дана иду у пустиловине.

Тако су једног дана отишли у шуму да се играју лоптом. Урош је случајно испустио лопту и она је отишла у језеро. Покушавајући да је дохвати, Урош је упао у воду. На дну језера угледао је стари ковчег, ухватио га је и изнео на површину. Сви су покушали да га отворе, али им никако није успевало. Онда су одустали и ставили руке на ковчег, а он се изненада отворио. Унутра је била једна стара књига у којој је писало:

„Близу Ђердапског језера налази се жбун плавих бобица. Ако поједеш бобицу, добићеш моћ коју највише желиш. Ако се деси нешто непланирано, контролиши своје моћи и пажљиво их користи.“

Заједно су појели по бобицу и свако је добио моћ, Урош је био брз, Давид је могао да види кроз зидове и време, Дуња да погледом помера ствари, а Јоца да се телепортује.

Урош је потрчао и стигао до будућности. Давид је приметио да нема Уроша и то је одмах пренео Јоци и Дуњи.

Одједном се појавио непознати човек у црном мантилу. Имао је црвене очи. То је, знали су, био Злоћа. Рекао им је: „Добићете свог друга уколико решите ова три задатка.“

Први задатак је био да открију где је Урош, други да оду тамо, трећи да га другари ослободе. Давид је погледао у будућност и видео је Уроша како седи у кавезу окаченом на великој висини. Кавез није имао браву са катанцем, те није могао да се отвори. Дуња је снагом своје воље и погледом пажљиво спустила кавез на тло и размакла шипке како би њен друг изашао. Урош се обрадовао што види своје другаре. Знао је да је доспео у будућност јер није контролисао своју моћ. Урош, Давид и Дуња су ухватили Јоцу за руке и заједно су се телепортовали у садашњост. Знали су да не смеју својим кућама са моћима. У потрази за саветом, поново су отворили стару књигу и у њој прочитали:

„Ако и други пут поједеш бобицу, изгубићеш своје моћи!“

Сви су појели по још једну бобицу. Нико више није имао моћи које је добио први пут. Када је већ пао мрак, Урош, Давид, Дуња и Јоца су се вратили кући.

Неколико година касније, Злоћа је доспео у затвор, а Урош, Давид, Дуња и Јоца су отворили школу за управљање моћима.

Јован Ђокић III₄

Прича о Маји

Једном давно у граду Веселину живела је девојка Маја са мајком Саром. Обе су биле лепе као руже, вредне као мрави и мудре као сове. Увек би помагале људима у невољи.

Мајин отац Стојан је радио за краља и погинуо борећи се са злим чаробњаком који је желео да влада целим светом. Стојан је био mudar и храбар и желео је да спасе град. Знао је да има тешког противника и једини је смео да се супростави чаробњаку. Пронашао је чаробњакову књигу магичних рецепата и успео да је преда својој жени. У борби која је уследила, задао је чаробњаку тешке ране, а сам је страдао.

Сви у граду Веселину су знали за тај догађај. Мислили су да је чаробњак преминуо након борбе са Мајиним оцем. Мају су волели сви становници Веселина јер је била весела, паметна и добра.

Но, чаробњак је био жив. Дуго се опорављао од рана и скупљао снагу за освету. Мишљао је како да покори град Веселин. Једне ноћи док је девојчица спавала, долебдео је до њене куће. Маја се тог тренутка пробудила, он ју је зачарао и одвео у свој замак.

Следећег јутра Мајина мајка је схватила шта се десило. Чаробњак је лебдећи над градом викао страшним гласом: „Отео сам Мају. Ако се град преда, вратићу је. Ако краљ не пристане на то, Маја ће за три дана бити мртва.“

Сара се обратила за помоћ принцу Марјану. Принц је био млад као и Маја и знао је где живи чаробњак. Био је веома спретан мајстор, правио је све врсте врата за становнике града и умео је отвори сваку браву. Његов отац, краљ Веселко, понудио је помоћ војске ако буде требало.

Сара је међу чаробњаковим рецептима пронашла онај за прављење напитка којим се чаробњак може убити. Она и принц су се упутили ка чаробњаковој кући иза шуме Мондо Геко. Прошли су шуму и стигли до тунела који води у замак. Принц је отворио прва врата, затим на уласку у замак још једна. На крају дугог ходника обио је браву за улазак у чаробњакове одаје.

Сара и Марјан су ушли и упали у замку. Осетили су магични спреј за успављивање. На сву срећу понели су заштитне маске. Чаробњак је још спавао. Да га не би пробудили, пустили су у његову собу спреј за спавање који су понели. Тек кад су били сигурни да чврсто спава, ушли су у чаробњакову собу, Сара му се приближила, просула спремљени напиток на чаробњаково лице и он је умро.

Маја је била у скривеном делу замка, али је принц брзо отварао сва врата и најзад су стигли до ње. Маја је била поносна на мајку и принца. Кад су се вратили у град, сви су их дочекали. Град Веселин је поново постао весео! Пошто чаробњака више није било, сви су могли да живе срећно.

Маја се удала за принца и постала принцеза. Краљ Веселко је позвао Мајину маму да живи на двору и дао јој је титулу грофице. Љубав и слога донеле су свима у Веселину леп и срећан живот.

Лука Пауновић III⁴

Шумска вила

У једној далекој шуми живела је вила Ана. Причала је са природом и цела шума је волела и разумела. Једнога дана у шуму је дошла зла вештица. Знала је да Ана има велике моћи и да може да уради нешто што ниједно друго биће не може. Желела је чаробни зелени дијамант и решила је да искористи Ана да јој донесе тај драги камен. Бацила је јаке чини на шуму која је почела да одумири. Ана више није могла да разуме језик биљака и животиња и као део природе почела да губи своје моћи.

Вештица јој је рекла „Згази врхом штикле у град пун пећина. Уђи у седму пећину коју будеш видела и пронађи зелени дијамант. Ако ми га донесеш, поништићу клетву. Али морам да те упозорим да из те пећине нико никад није успео да изађе“.

Ана је узјохала свог крилатог коња и полетела. Размишљала је о загонетки коју јој је вештица поставила. У том моменту била је тачно изнад Италије. Видела је да је Италија у облику чизме са штиклом и схватила да ту треба да слети. Онда је на врху штикле угледала град пун пећина који се зове Матера. Ушла је у прелепи камени град пећина. Пронашла је седму пећину и ушла у њу. У срцу пећине био је зелени дијамант. Чим га је узела у руке, природа се побунила и почео је земљотрес. Трчала је ка излазу колико су је ноге носиле, али камење га је прекрило. На зиду је угледала камену плочу на којој су уклесана три корака за излаз. Први корак је био да у тој гомили камења пронађе један за нијансу светлији од осталих. Други корак је био да тај камен пресече на пола. Трећи корак је био да магичним прахом из камена поспе по излазу и да ће се пут отворити.

Ана је држала чаробни камен и схватила да поново разуме природу. Успела је оно што нико никад пре ње није. Решила је лако све задатке и избавила се из пећине.

Када је вештица видела Ана у шуми, била је изненађена и много бесна зато што је морала поништи клетву. Но, била је и срећна што је добила камен. Није знала да јој је Ана дала лажни дијамант који је зачарала тако да вештица изгуби своје моћи док га носи са собом. Вештица је отишла и никада се више није чуло за њу.

Прави дијамант је вила вратила у пећину јер је знала да тамо треба да остане. Наставила је свој вилински живот у шуми и дружила се са биљкама и животињама.

Симона Пердић III₄

Пројекат „Занимљива историја“

Пројекат „Занимљива историја“ реализовале су учитељица Наталија Мићић и библиотекарка Слађана Галушка са ученицима IV₅ од фебруара до априла 2024.

Циљ: Стицање знања о историји Србије кроз истраживачку и амбијенталну наставу и коришћењем разноврсних извора информација, подстицање ученика на креативност, јачање националног и културног идентитета, развијање вештина комуникације и тимског рада.

Активности тематске/пројектне/амбијенталне наставе су обухватале часове природе и друштва, српског језика, ликовне културе, грађанског васпитања, верске наставе, дигиталног света и слободних активности. На часовима природе и друштва у фебруару 2024. учитељица и библиотекарка су се договориле са ученицима о активностима у пројекту, одређени су динамика и места рада, начин презентовања резултата и продуката рада, заједнички су планирани часови амбијенталне наставе и угледни час.

Ученици су током пројекта развијали међупредметне компетенције. Користили су различите методе учења и организовали процес учења, селектовали су познато од непознатог, битно од небитног, резимирани су основне идеје, користили су различите изворе информација у штампаном и дигиталном облику. Ученици су сарађивали међусобно и са учитељицом и библиотекарком и показали да умеју да се изразе у усменој и писаној форми, примењивали су знање из различитих области у проналажењу решења, учествовали у раду групе, критички процењивали активности, представили резултате рада, показали креативност у области литерарног и ликовног изражавања. Ученици су усмеравани на развој нових вештина и њихову примену у практичном раду; своје идеје ученици су претварали у активности.

Активности су презентоване кроз прилоге на сајту школе.

Исходи:

Ученик је на крају активности у стању да:

- опише начин живота људи кроз време користећи различите изворе информација;
- разуме како је српски народ живео тешко током владавине Турака, у време Првог и Другог светског рата и како се борио за ослобођење и очување националног идентитета;
- разуме значај културе сећања тј. важност обележавања места и догађаја спомеником као делом културне баштине;
- пронађе и одабере потребне информације из различитих извора (писаних, сликовних, дигиталних);
- представи ток и резултате истраживања (писано, усмено, цртежом и др);
- користи различите облике усменог и писменог изражавања: препричавање, причање, записивање;
- изрази одабраним ликовним материјалом и техникама своје емоције, машту и замисли;
- самостално и уз помоћ наставника користи интернет за проналажење информација и ворд за писање текста;
- сарађује са другима у групи на заједничким активностима;
- повеже резултате рада са уложеним трудом;
- вреднује своју улогу у активностима на часу.

Повезаност садржаја различитих предмета

Српски језик

Одржано је 10 часова српског језика и обрађене су следеће наставне јединице:

- Народна песма „Милош у Латинима“,
- Народна песма „Јетрвица адамско колена“,
- Збирка прича „Књига за Марка“, Светлана Велмар Јанковић,
- Књиге Слободана Станишића и друге књиге о личностима из српске историје,
- Знамените личности српске историје, културе и уметности средњег века,
- Знамените личности српске историје, културе и уметности 19. и 20. века,
- Писање стихова на теме Пролеће, Школа и учење.

Знамените личности српске историје, културе и уметности средњег века

Учитељица Наталија Мићић је 12. марта 2024. одржала угледни час српског језика са ученицима IV⁵. Ђаци су представили знамените личности српске историје, културе и уметности средњег века: Светог Саву, Јелену Анжујску, Душана Силног, Јефимију, Стефана Лазаревића.

Часу је присуствовала психолог школе Јелисавета Рогошић.

Ученици су добили истраживачке задатке – да прочитају текстове о овим личностима и да их представе у оквиру група кроз фотографије/цртеже и текст. Такође, користили су и знање о средњем веку стечено на часовима природе и друшта, као и приче о животима српских владара из „Књиге за Марка“ Светлане Велмар Јанковић.

Ученици су рекли да им је час био занимљив, а рад у групама им се допао јер су се међусобно више зближили и имали су могућност да се друже и уче. Посебно им се допао видео запис о Светом Сави као део презентације, као и Химна Светом Сави коју је одсвирао један дечак на усној хармоници. Ученици су закључили да је важно упознати српске историјске личности, јер на тај начин могу да препознају националне вредности и негују културно историјску баштину.

Природа и друштво

Одржани су часови у оквиру теме *Прошлост Србије*: Српска држава за време владарске породице Немањића – успон и слабљење (владари – Стефан Немања, цар Душан, цар Урош; култура, начин живота), Живот под турском влашћу (начин живота, облици пружања отпора), Настанак и развој модерне српске државе (Први и Други српски устанак–узрок и ток; вође устанка; култура, начин живота), Србија у савремено доба (Први светски рат, настанак југословенске државе, Други светски рат, промена облика владавине, распад југословенске државе и осамостаљење Србије; култура, начин живота).

Посебно су одржани часови амбијенталне наставе у Карађорђевој парку и на Калемегдану.

У Карађорђевој парку

Учитељица Наталија Мићић и библиотекарка Слађана Галушка су са ученицима IV₅ одржале час амбијенталне наставе у Карађорђевој парку, 22. марта 2024.

Разговарали су о Врачарском платоу као културном добру и парку као историјском месту логора главне устаничке војске и војничког гробља ослободилаца Београда под Карађорђем 1806. године. Користећи информације са интернета ђаци су научили да је споменик подигнут на овом гробљу 1848. године први споменик у Београду подигнут у славу једном историјском догађају. Сазнали су да је споменик Карађорђу подигнут 1979.

Уз обнављање градива о Првом и Другом српском устанку, ученици су разговарали о важности споменика за учење о прошлости и сећање на претке.

У повратку у школу, ученици су се подсетили часа у вези са средњим веком и прича о Светом Сави, док су стајали испред његовог споменика и Храма.

На Калемегдану

Ученици IV₅, учитељица Наталија Мићић и библиотекарка Слађана Галушка су у посетили Калемегдан 16. априла 2024. Обишли су тврђаву и парк, погледали изложбу у вези са почетком Првог светског рата и присуствовали отварању манифестације *Дани Београда*. Ђаци су се подсетили знања из природе и друштва у вези са историјом Београда и тврђаве, уверили се да је ушће Саве у Дунав одлично место за осматрање, откривали који се све споменици налазе на Калемегдану и сликали се испред споменика захвалности Француској.

Присуствовали су и представи „Предаја кључева“, полагању цвећа на Спомен обележје и Краљевом колу коју су одиграли плесачи одевени у костиме са краја 19. века што је означило почетак *Дана Београда*, прослави у част првог помињања имена Београда у писаним документима 16. априла 878. и 19. априла 1867. када су турске власти предале кључеве града кнезу Михаилу.

Ученицима се допао овај необичан час пун разноврсних догађаја и активног учења.

Развијање креативности - Израда литерарних и ликовних радова

Ученици су цртали по узору на чувене српске сликарке Милене Павловић Барили и Надежде Петровић: насловне стране часописа, пејзаже и сл. Затим су писали саставе на теме *Пролеће, Школа и учење* по узору на песнике 20. века чија су дела читали.

Школа

Већ са пуних седам почеле су муке, стрпаше ми књиге у ранац и руке.
Пробудили ме рано, још је био мрак, нема више спавања, постао си ђак.
У почетку све је било и тешко и страшно, док се није дружина скупила лагано.
Школу сада волим, она знање сипа, у њој учи моја најбоља екипа.

Ђорђе Белић

Школа и учење

Школа је пала из раја јер забави нема краја.
У њој стичемо знање и вредности праве,
Тамо су другарице моје и другари нови,
Тамо се остварују моји леви снови.
Сваког дана ново знање, слова, бројеви, све је важно,
Учимо, нема шале, освајамо снове одважно.
Учење је право злато, све лекције научиш зато.
Ми смо прави ђаци, ускоро ћемо бити петаци.

Стефан Срећковић, Милица Мутавцић и Симона Стоиловић

Први цветић у пролеће

Малени цветићу, што си се ту скрио, свуда сам те тражила, где си досад био?
Прошли су месеци, и зима и снег, ал' никако цветић да украси брег.
Сад кад сам те нашла и у школу зашла, мириснућу твоје лати и нећу те убрати.

Лена Стојановић

Пролеће

Кад је пролеће, птица долеће, цвеће расте, певају ласте.
Поток жубори, трава расте, трче дечица, цвета љубичица.
На гранама младо се лишће ниже, цветови вредне пчеле привлаче,
Све шапуће *Стиже нам пролеће*.
Много цвећа, много воћа, много дарова и права срећа,
Сада морам поћи, желим да се препустим чарима пролећа.

Бела Шенборн, Дуња Војиновић и Дрина Босиљка Марјановић

Пролеће

Лепо време у мој крај стиже, роде и ласте све су ближе,
Велико сунце свако јутро се диже.
На ливадама шарено ниче цвеће, у шумама све више олистава дрвеће,
Потоци жуборе јер у наш живот долази пролеће.

Василије Ковачевић

По узору на старе мајсторе

Пролеће

Стигло нам је пролеће, устало је цвеће, олистало дрвеће, све се живо креће.
Зазујале пчелице, изашао сунчев зрак, Бубамара срећна слеће с беле раде на маслачак.
Шарени се, весели се, свуд се чује дечија граја, паркови и ливаде као да су део раја.
Жубор воде, цвркут птица, осмеси нам краше лица,
Топлину и сјај укуси пролеће нам увек носи.

Михаило Стојановић

Пролећни дани

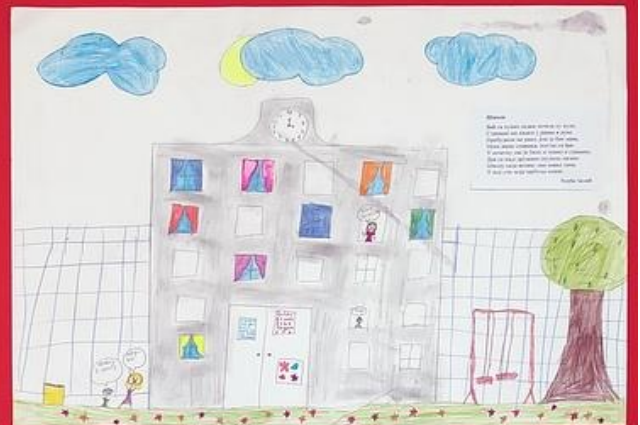
Пролеће нам цвета са свих страна света,
Радују се деца и цела планета.
Одлази зима, не треба нам више,
Ласте се враћају, а нема ни кише.
Ето нама бицикла, ролера, и парка,
Ћаскање са другарима испод сунца јарка.
На пикник са породицом по шуми и ливади
И дан дужи са поруком *Природа се буди.*

Долазе нам и празници почетком маја,
А томе се радује цео свет.
На Ускршњој трпези шарене се јаја
И цео свет мирише на дивни пролећни цвет.

Андреа Пејовић

1/5

1/5

Прорече

Читам, па шта?

Ученици другог разреда и један ученик четвртог разреда су од фебруара до маја 2024. учествовали у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“, који има такмичарски карактер. Најуспешнији ликовни и литерарни радови ученика су постављени на паноима у библиотеци. У школском листу представљамо неке од њих.

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књига „Лота прави лом“ је духовита и занимљива. Главни лик је мала Лота која живи са мамом, татом, братом и сестром. Једног јутра се пробудила љута јер је сањала да су брат и сестра тукли њеног меду, плишану лутку. Лота није хтела да обуче џемпер који јој је мама дала, наљутила се, исекла џемпер маказама и увредила маму. Она је одлучила да побегне од куће да не би морала да призна шта је урадила. Отишла је код комшинице тета Берге и уселила се на тавнан шупе. Уз помоћ тета Берге средила је собу. Поподне су јој у госте дошли брат, сестра, мама и тата. Лота је била задовољна и није хтела да се врати кући. Увече је остала сама, уплашила се и почела да плаче. Тада се појавио тата и однео је Лоту кући где је чекала цела породица. Лота се извинила мами што је била непромишљена.

Из ове приче сам научила да је породица најбољи пријатељ. Мама и тата нам увек могу дати савет кад смо у невољи.

Препоручила бих сваком детету ову књигу да сазна да није добро бежати од куће.

Лена Зорић П₁

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Док сам читала књигу „Ја и моја сестра Клара“, осмех ми није силазио са лица. У њој писац кроз много прича пише о лудим идејама девојчице Кларе и њеног млађег брата и стално ме је занимало шта ће бити даље. Девојчица и дечак су, верујући да раде праву ствар, правили разне глупости: појели тарту коју је мама направила за госте, офарбали пса у две боје, хранили рибице виршлама, тражили буве за бувљи циркус.

Најинтересантнија прича је када су деца одлучила да сиромашним људима поклоне одећу и обућу. У кесу су ставили Кларину хаљину, дечакове панталоне, мамину хаљину и татине ципеле и све то однели испред зграде да људи из Црвеног крста могу да однесу. Мама је тражила хаљину, тата ципеле и кад су схватили шта се десило, нису се љутили. Тата се питао да ли да се смеје или плаче и одлучио да се смеје. Сетила сам се какао сам ја једном хтела да поједем тарту. Старији брат ме је спречио и причао ми да је он као мали правео глупости сличне Клариним.

Књига ми се много допала, забавна је, смешна и поучна. Научила сам да је лепо бити добар и помагати другима. То се посебно види из приче у којој су Клара и њен брат дали новац ујаку. Он им је давао по евро сваки пут кад би их видео. Једног дана није имао новац, они су разбили своје касице, уштеђевину однели ујаку и рекли му: „Ово је за тебе да можеш данас нешто да купиш.“ Препоручујем је деци и одраслима. Моја бака је слушала док сам ја читала и каже да је уживала и слатко се смејала, књига је вратила у детињство.

Лена Зорић П₁

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Била сам срећна кад сам прочитала ову књигу јер се све добро завршило. Главни лик је дечак Леополд који не воли да чита. Он је волео да трчи и хтео је да добије патике, а родитељи су му стално куповали књиге. Наљутио се и решио да побегне од куће. Отишао је у парк и упознао слепог старца који је схватио зашто дечак не воли књиге. Леополд није видео добро, био је кратковид и старац је то рекао његовим родитељима. Дечак је добио наочаре и сваког дана читао све више. Тада је схватио да су све приче које је старац причао као своје авантуре, делови књига које је читао када није био слеп.

На почетку ми је књига била досадна, али како је радња одмицала, била је све интересантнија. Научила сам много из ње. Понекад нам може помоћи неко ко нас не познаје, као што су старац и продавачица у књижари помогли Леополду. Кад имамо проблем, о њему треба да причамо са родитељима и пријатељима. Тако ћемо брже решити проблем и боље ћемо се осећати.

Књигу препоручујем деци за читање, сазнаће и зашто је читање важно из разговора дечака и родитеља.

Лена Зорић П₁

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ написала је шведска књижевница Астрид Линдгрен.

Јунакиња ове књиге је мала девојчица Лота, која са братом Јонасом, сестром Мија-Маријом и родитељима живи у Саламцијској улици. Она је луцкаста, упорна, паметна и мисли да све може сама. Заплет књиге почиње када је Лота сањала да су њени брат и сестра тукли њену плишану играчку Меду. Онда се Лота сукобила са мамом око ношења свечане хаљине радним даном. Мама јој је наредила да уместо хаљине обуче џемпер, који је Лота, у бесу, исекла маказама. Уплашена, Лота је одлучила да побегне од куће и прешла је у суседну кућу у којој је живела тета Берга. Она јој је понудила стари таван изнад шупе за становање. Лота је наместила свој нови стан старим стварима, а тетка Берга јој је давала храну. Лотина породица ју је пустила да се игра домаћинства и чак су јој дошли и у госте. Када је, после тог бурног дана, пао мрак, Лота се уплашила. Осећала се усамљено и недостајали су јој њена кућа и породица. Срећом, њен тата се појавио и одвео је Лоту кући на спавање.

Ова књига је интересантна и необична. Има лепе описе. Нарочито ми се свидео опис мале Лоте, која сама и уплашена, пева док пада мрак. Уплашио сам се када је Лота побегла од куће. Срећом, није отишла далеко и комшиница тета Берга је могла да јави њеној породици да је она добро. Лота, пошто је била мала, није могла да изрази добро своја осећања речима. Увређеност, зато што је мислила да је неко тукао Меду и због сукоба са мамом око хаљине, као и страх што је исекла џемпер, су је навели да побегне од куће. Требало је само да буде искрена и реши проблем са мамом, а не да је кажњава својим одласком од куће.

Препоручујем деци која су у неспоразуму са својим родитељима да прочитају ову књигу. Видеће да неспоразума има напретек и искреност и разговор су увек најбоље решење.

Огњен Легнер II

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књигу „Ја и моја сестра Клара“ написао је бугарски књижевник Димитар Инкиов.

Јунаци ове књиге су дечак и његова старија сестра Клара. Они су добронамерни, али имају шашаве идеје и често упадају у невољу. Покушају да очисте укућанима ципеле и испрљају цео стан; поспреме татине и мамине ствари тако да они не могу да их нађу и поједу целу тарту да би проверили да ли је покварена. Они воле животиње, али увек направе неку лудорију – поделе свог пса Њушка и офарбају различитом бојом његове половине; нахране тета Емине златне рибице виршлама, јер мисле да ће им се свидети и нахране понија својим новим сламним шеширима и заузврат добију бесплатно јахање до краја летовања. Они су понекад превише искрени, као када су рекли свом ујаку Тонију да му је жена предебела и да му ћерка Сузана изгледа као згужвани, црвени парадајз. Они су такође и врло осећајни и веома добри, па су дали једном приликом сву своју уштеђевину ујаку и нову одећу и обућу сиромашнима.

Од свих њихових пустоловина најсмешнија ми је била када је дечак платио сестри да носи њен тежак школски ранац до куће. Такође ми је било смешно када је Клара учила свог брата да плива са мишићима у кади. Све се завршило великом поплавом у кући.

Мене јунаци ове књиге подсећају на мене и моје сестре. Често се такмиче, понекад се и посвађају, али се увек пазе и помажу, добро се забављају и одличан су тим.

Препоручујем ову књигу свима који желе да се забаве и слатко насмеју.

Огњен Легнер П2

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Књигу „Страх од књиге“ написала је италијанска књижевница Сузана Тамаро.

Главни јунак ове књиге је дечак Леополд који је избегавао читање књига. Његови родитељи су обожавали књиге и нису могли да схвате Леополдов отпор према читању. Психолог је рекао родитељима да дечак болује од папирофобије или, другачије речено, страха од књиге. Родитељи су покушали да га излече забраном телевизије и видео-игара и увођењем дневне дозе читања књига. Ово је изазвало отпор код Леополда, па је он побегао од куће. Тада је сусрео једног занимљивог старца, који је решио Леополдов необичан проблем са књигама и вратио га је забринутим родитељима. Наиме, дечаку су биле потребне наочаре. Када их је добио, прочитао је многе књиге и остао је пријатељ са проциљивим старцем.

Ова књига је веома занимљива и лако се чита. Највише су ми се свидели необични и забавни описи, нарочито опис чудовишта сачињеног од књига које је журило Леополда у сну и опис старчевих бројних пустоловина које је доживео док је обилазио свет. Било ми је веома жао што родитељи нису разумели дечакову жељу да трчи и борави напољу и што му нису купили патике за његов осми рођендан. Уплашио сам се када је Леополд побегао од куће. Лакнуло ми је када се испоставило да је старац кога је дечак срео mudar. Био сам веома срећан када се дечак вратио кући и када му је старац помогао да реши проблем са читањем и да се боље разуме са својим родитељима.

Препоручујем свим другарима који мисле да их родитељи не разумеју, да прочитају ову књигу. Она нам показује да сваки неспоразум има решење, само је потребно бити mudar и наћи га.

Огњен Легнер П₂

Чудесни подвизи Азбучка Првог, Дејан Алексић

Књигу „Чудесни подвизи Азбучка Првог“ написао је српски књижевник Дејан Алексић. Књига прати, слово по слово азбуке, занимљив и мукотрпан пут описмењавања једног цара.

Прича започиње доласком сумњивог странца на царски двор. Странац је неписменом цару донео необичан поклон, шкрињу пуну слова која сама исписују речи уз помоћ ветра Ветрословослава. Преварио је цара да потпише документ који није умео да прочита и побегао је са двора са великом врећом дуката. Одвео је и Ветрословослава, без кога су слова била бескорисна. Овај немили догађај је постидео цара и подстакао га да се, уз помоћ дворског учитеља, учитељевог старог учитеља, слуге Свезнајућег Глигорија, куvara Дарданија и других дворјана, упуту у узбудљив подухват учења слова.

У овој авантури има свега: туге и смеха, пораза и победа, проблема и решења. Цар бива преварен због своје неписмености, поноса и брзоплетости више пута. Странац је, представљајући се као видовњак Видовити Видоје, цару украо још и теглу бабиног слатког од купина.

Прерушен у арлекина, преварио је цара да игра „Сакри-вено благо“ са царском круном и тако му је

украо. Цареви неписменост су искористили и поданици да би избегли плаћање годишњег пореза. Ово се десило јер је тврдоглави цар у време наплате пореза знао довољно слова само да напише реч „бадава“, што значи бесплатно. Цар је често упадао и у разне невоље. Током лова на диновске тетребе, цар се са својом свитом изгубио у густој шуми Тетребији. Изгубљени ловци су у шуми пронашли напуштenu кулу у којој су открили библиотеку пуну књига без слова. Непромишљени цар је понео једну од књига, пуну лепих слика, назад у двор. Ово је довело до губитка слова на двору. Испразниле су се царева свеска за вежбање, буквар, па чак и ризничарев попис царевог великог блага. Стари учитељ им је помогао да реше загонетку несталих слова. Објаснио им је да је књига са лепим цртежима некада била буквар који је он правио за малог царевића.

Цар је на крају смислио одличан план и успео да порази преваранта и да поврати круну. Док су сви у царевини мислили да цар није на двору, он се прерушио у чобанче. Добио је улогу у представи „Цар и чобанче“, на којој је лукави странац планирао да цару преотме престо. Цар је на сцени понизио и разоткрио странца. Поново се крунисао као нови цар – Цар Азбучко Први. После ове пустиловине он је често одлазио у царство слова, много је читао и тако је постао најмудрији од свих царева.

Књига обилује необичним описима и идејама. Баш ми се свидео задатак који је учитељ задао цару да би га научио да пише слово Ц. Требало је да нацрта слово Ц као цеп, а у њему нешто што почиње на слово Ц и може да стане у цеп. Цар се добро досетио и нацртао цеп из кога провирују: цивцан, цезва, цем и малени цепни цин.

Препоручујем ову књигу и малим и великим читаоцима, јер нас на веома маштовит и забаван начин подсећа да се права моћ не налази у великом благу или царској круни, већ у знању. Што више научимо, сазнамо и размишљамо о свемо што нам се дешава, већа је наша моћ да се одбранимо од разних превараната и користољубивих људи. Као што је и мудри Азбучко научио „слова су благо вредније од сваког блага и војска моћнија од сваке војске“.

Огњен Легнер П₂

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

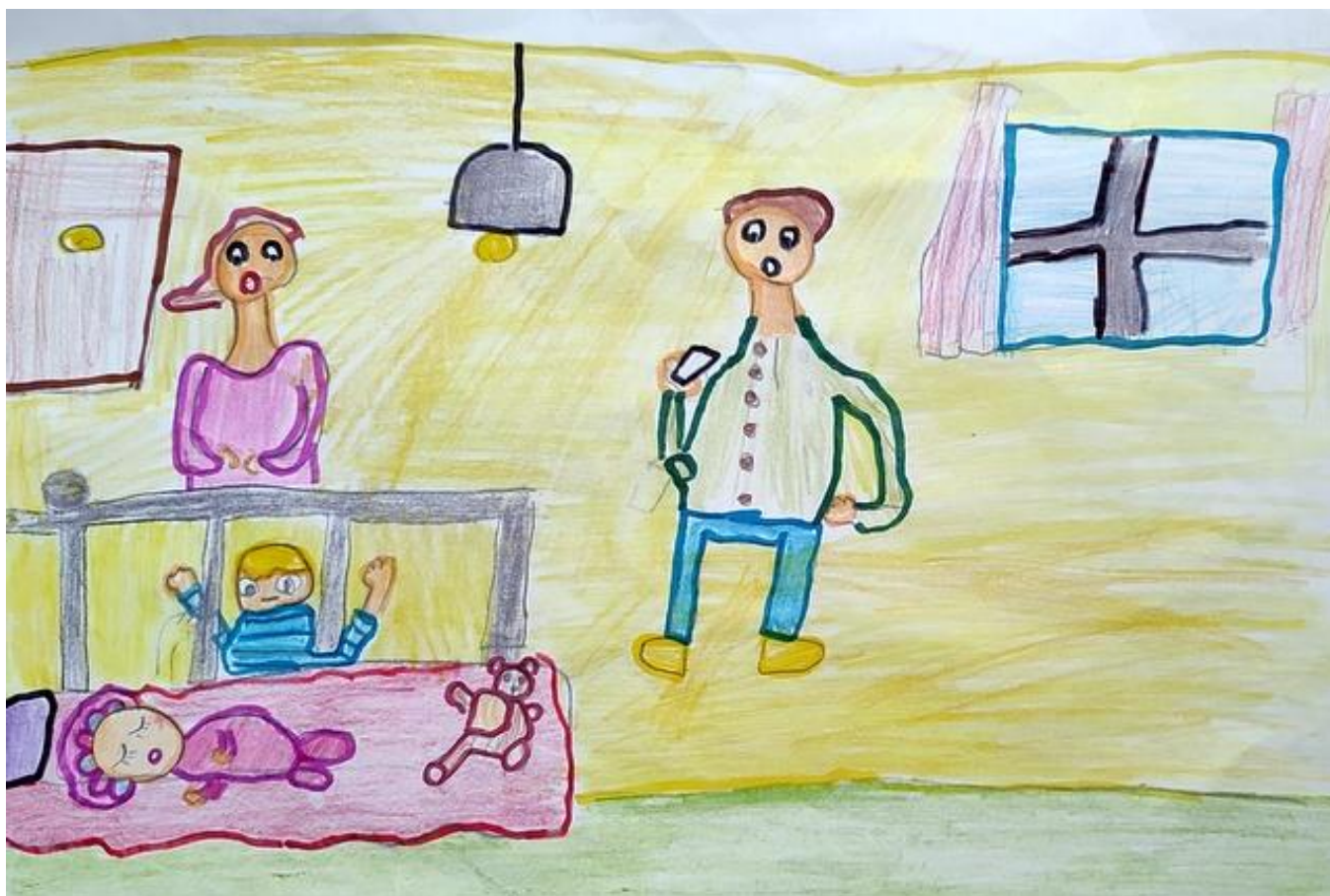
Јунак ове приче је дечак који чека рођење сестре Наталије, а зове је Таталија. Он се осећа забринуту, несигурно и помало љубоморно због њеног доласка на свет. Таталија се родила у пола ноћи у децембру. Сви у породици су били срећни и узбуђени, осим дечака. Он је, да би исказао своја осећања, одлучио да ћути и то на јапанском. Када су отишли по бебу, дечак се обрадовао сусрету са мамом, а за сестру је помислио да изгледа као слабо жуто паче. Маштао је да беба није са њима. У мислима је слао бебу све до Јупитера, у дубоку прашуму, чак ју је и поклатио групи диносауруса биљоједа. Таталија је само спавала и није јела зато што је имала жутицу. Када је мама одвела бебу у болницу, дечак се веома забринуо. У почетку је мислио само о својој мами и био је тужан што она није код куће. Срећом, тата је схватио како се дечак осећа и објаснио је да је беба добро и да следећег дана долази са мамом кући. Дечак је тада постао прави старији брат и једва је чекао да поново види Таталију, бринуо се и за маму и за новорођену сестру.

Мени се у књизи највише свидео опис ноћи коју је дечак провео чекајући маму да се врати из болнице. Вејао је снег и осећао се усамљено. Толико је пожелео маму да је мирисао њен шал у орману.

Књига ме је нарочито дирнула зато што сам се осећао као главни јунак књиге када се моја млађа сестра родила. И ја сам направио места за њу у свом срцу и сада више никад не бих желео да она није ту.

Препоручујем ову књигу свим другарима који ће постати нечија најважнија особа на свету, нечији брат или сестра.

Огњен Легнер II₂

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ написала је позната списатељица Астрид Линдгрен. Њене познате књиге су још и „Луцкаста Лота“ „Пипи Дуга Чарапа“. То су следеће књиге коју ћу прочитати.

Књигу сам прочитала за дан. Списатељица је знала како ће привући моју пажњу – причом о несташној девојчици. Знала сам да има срећан крај и зато ми се књига јако допала. Изузетно је поучна. Лота је занимљива девојчица. Има пет година и живи са братом, сестром, мамом и татом у Галамцијској улици, како њен тата каже. Она је најмлађа, има свог Меду који је у ствари играчка прасе и он јој је најбољи друг. Њему све прича. Лота је и несташна и безобразна. У ствари она је само дете које жели сву пажњу овог света, као да и увек буде по њеном и зато се стално љути на све и све јој смета. Џемпер је гребе, па да га не би обукла исекла га је маказама. Љута је, јер је лоше сањала и то да су јој тукли Меду брат и сестра који су у школи. Најгоре од свега је то што је своју мајку назвала глупачом. Чак је и побегла од куће и уселила се код Берге у шупу. Тета Берга је њена комшиница. Када је пао мрак, схватила је колико јој недостаје породица и колико она њих воли. Вратила се у свој дом пун љубави и нежности.

И ја сам дете и наљутим се. Када су моји родитељи љути на мене, ја знам да је то зато да би од мене направили добро дете, а сутра доброг човека.

Књига је поучна и највише ми се свиђа што Лота схвата ко је највише воли. Много тога сам научила из књиге, а то је да ме породица највише воли и да ми жели све најбоље, као и да се не понашам безобразно и непромишљено. Таквим понашањем само бих могла да повредим људе које волим. Свој деци, па и одраслима бих препоручила ову књигу, јер, како је поучна за нас децу, може да буде поучна и за одрасле.

Милица Милићевић П₂

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Ову презанимљиву књигу написао је Димитар Инкиов. Написао је још и „Ја, Клара и животиње“, то је следећа књига коју ћу прочитати. Читајући књигу осећала сам радост – какво дивно детињство су имали без телефона уз веома мало гледања телевизора и прегршт размишљања и договора. Те две паметне главе имају праву дечију машту. Много сам се смејала док сам читала књигу. Схватила сам да писац описује своје срећно детињство које је провео са својом сестром Кларом. Имају пса Шнуфија и мачка Казимира. Пса фарбају фарбом за косу. Такмиче се у једењу јабука, Клара шиша брата, играју се духова, као и сва деца. Искрени су па, чика Тонијеву жену која је трудна називају дебелом, а бебу када се родила црвеном и нагужваном. Поклањају сиромашнима мамину хаљину и ципеле. Прави хероји мог детињства.

Књига је предивна, пуна авантура и занимљивих догађаја. Препоручила бих је свима, баш свима, да прочитају, деци да схвате какво детињство треба да нам буде, а старијима да се подсети свог детињства на којем им завидим!

Милица Милићевић П₂

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Књигу „Страх од књиге“ написала је Сузана Тамаро. Књига се чита, како се каже, „сама“, у једном даху за два сата. Веома је занимљива, а писац баш зна како да приволи дете да је одједном прочита – кратко, али слатко. Била сам баш срећна кад сам дошла до краја, јер се све лепо завршило. Леополд, дечак који има осам година, жели за рођендан патике за трчање, али увек добија књиге и због тога је несрећан. Књиге и слова су били његови највећи непријатељи. Његовим родитељима су књиге биле све, а Леополд их баш није волео и зато бежи од куће. Мислим да је главни лик ове приче слепи старац којег је Леополд упознао у парку. Брзо је стекао Леополдово поверење и схватио због чега има „страх од књиге“. Старац га је замолио да му чита, али уместо слова Леополд је видео црне мрље. Старац тада схвата да су Леополду потребне наочаре, јер не види добро. Постао је Леополдов пријатељ и „саучесник“ у читању, јер је Леополд заволео читање. Постао је бољи ђак и добио је жељење патике.

Много волим да читам и желим да сви заволе књиге, зато препоручујем ову књигу и деци и родитељима. Сви могу да науче из ње да треба више да заједно проводе време, тако ће се проблеме открити на време.

Милица Милићевић П₂

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Ову књигу сам читала на зимском распусту и допала ми се јер ме је подсетила на неке моје авантуре. У њој се ради о несташној девојчици Лоти која се наљутила на брата и сестру зато што је сањала да су јој цепали и вукли омиљену играчку.

Лота је некада брзоплета и не размишља шта ради, али је добра девојчица. Побегла је од куће кад је исекла свој џемпер и уплашила се да ће мама да се љути. Отишла је код комшинице која јој је помогла да поспреми таван. Лота је направила своје скровиште, убацила кревет, нашла играчке и једну предивну лутку. Мислила је да ће тако казнити родитеље, али кад је пао мрак уплашила се и није могла да спава. Почела је да пева да не би била тишина. Кад је почела да плаче, чула је тату како је певао исту песму. Лота га је загрлила и пристала да се врати кући. То је најлепши део у књизи – када се вратила кући због велике љубави у њеној породици

Разговарала сам са мамом и татом о овој књизи и схватила да увек треба да им се обратим ако имам неки проблем.

Ова књига ме је научила разним стварима, на пример да не будем брзоплета и тврдоглава као Лота. Свима бих препоручила да прочитају ову дивну и поучну причу и да науче да све може да се реши разговором.

Зоја Максимовић Пз

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Причу о несташној девојчици Лоти прочитала сам у једном даху. Већ је почетак био узбудљив јер се Лота пробудила љута из ружног сна – да су њену омиљену играчку тукли брат Јонас и сестра Мија Марија. Разумела сам Лоту, јер и ја много волим своје играчке. Разумела сам је и када није хтела да обуче бели џемпер јер и ја имам одећу коју не волим да носим. Али, није ми се допало што је Лота увредила маму и исекла џемпер.

Најузбудљивији део је почео када је девојчица одлучила да побегне од куће јер се наљутила на маму. Нашла је нови дом код комшинице тета Берге, на тавану шупе. Допало ми се што је сређивала таван јер и ја волим да сређујем собу. Мама, тата, сестра и брат су је посетили, а Лота је рекла да се неће још враћати кући. Кад је пао мрак, била је усамљена и породица јој је недостајала. Тата је дошао по њу и однео кући, она и мама су се извиниле једна другој и помириле.

Књига „Лота прави лом“ нас учи да деца не треба да беже од куће, јер то може бити опасно. Учи нас и да деца треба да поштују одрасле, а одрасли да разумеју децу. Много ми се допала ова прича и зато сам из библиотеке узела још једну причу о Лоти која се зове „Луцкаста Лота“.

Митра Ђорђевић Пз

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Ово је књига кратких прича о девојчици Клари и њеном млађем брату. Књига ми се свидела јер и ја имам старијег брата и ми имамо пуно авантура.

Клара је паметна и радознала, а Кларин брат је искрен и немиран. Они често остају сами код куће са псом Њушком и мачком Казимиром. Док су сами, смишљају несташлуке и тренирају буве, пливају у кади и грицкају тарту.

У причи „Бувљи циркус“ Клара и њен брат отишли су у продавницу за љубимце да купе буве за циркус. Уместо тога, нашли су пса и од њега добили буве. Побегли су главом без обзира да се истуширају код куће. У причи „Торта“ Клара је преварила брата да пробају тарту која је била за госте. Изгрицкали су је целу јер му је Клара рекла да је можда покварена. Мама их је открила и рекла да такву тарту не може да послужи гостима. Клару и њеног брата је после јако болео стомак јер су се прејели. Највећи несташлук Клара је направила у причи „Школска торба“. Њен брат је желео да добије исту торбу као Клара. Родитељи му је нису купили, али га је Клара убедила да је сачека после школе и да ће моћи да носи њену торбу. Он је био срећан због тога, а Клара га је искористила да она не би носила торбу. Ту је показала да иако стално упада у проблеме, на крају увек добије оно што жели. Ова прича ми се највише свидела јер ме подсетила на време када сам и ја хтела да идем у школу са старијим братом. Допало ми се и када су пожелели да ураде нешто добро и поклањали ствари својих родитеља, иако знам да нису добро поступили.

Свако дете треба да прочита ову књигу јер ће пронаћи себе у једној од прича. Клара и њен брат нам показују срећно и безбрижно детињство као што је моје.

Зоја Максимовић П₃

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књига „Ја и моја сестра Клара“ је од првог до последњег слова занимљива и смешна. У њој су описани несташлуци двоје деце, Кларе и њеног млађег брата, који нам прича о њима.

Било ми је лако да се поистоветим са Кларом, јер је она девојчица, маштовита и са много необичних идеја. Кларин брат је помало плашљив, стално прати сестру и често је љубоморан пошто је Клара старија, већа и јача од њега.

Допале су ми се њихове дневне игарије и волела бих да се њима придружим. Мање су ми се допали ноћни несташлуци и узнемириле су ме приче о духовима и разбојницима.

Није ми се допало када су лагали родитеље и пребацивали кривицу једно на друго.

Било ми је чудно што су их родитељи увече остављали саме код куће. Мене моји родитељи свуда воде са собом – на концерте, у позориште и биоскоп. Ова књига ме је подсетила колико ја обожавам да проводим време са мамом и татом.

Доживљаји Кларе и њеног брата показују да деца не треба да претерују у несташлукима и да родитељи треба да више времена проводе са децом.

Митра Ђорђевић П₃

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Читала сам ову књигу током зимског распуста. Свиђа ми се јер говори о решавању проблема, а то нам свима треба. Главни лик је дечак Леополд који не воли да чита, а уствари не види добро. Родитељи су му рекли да мора да чита сваког дана и због тога је почео да има ноћне море. Није разумео зашто га родитељи терају да чита, кад они воли да трчи и побегао је од куће.

У парку је упознао старца који му је причао о својим авантурама кад је био млад и рекао да највише жали што није завршио читање књиге „Звездани путник“. Отишли су у књижару да нађу ту књигу и старац је схватио да је Леополд кратковид. Вратио га је кући, а родитељи су му купили наочаре са дебелим стаклима. После тога Леополд је прочитао много књига и добио патике за трчање. Најбољи део књиге је био када је дечак схватио да само не види добро. Уместо што је побегао од куће, требало је да поприча са родитељима, сви знамо да је то најважније. Родитељи би га лепо саслушали и решили проблем, то ми је рекла и мама када смо причале о књизи.

Читање је важно зато што нам помаже да разумемо ствари, да упознамо друге народе и културе и да учимо више. Разговором се решавају проблеми, а некада добар савет може да дође и од некога ко нас не познаје ако је добронамеран.

Зоја Максимовић П₃

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Неке књиге су кратке, али из њих се може извући поука. Тако је и књига „Страх од књиге“ кратка, али има много лепих детаља и веома је необична, емотивна и поучна.

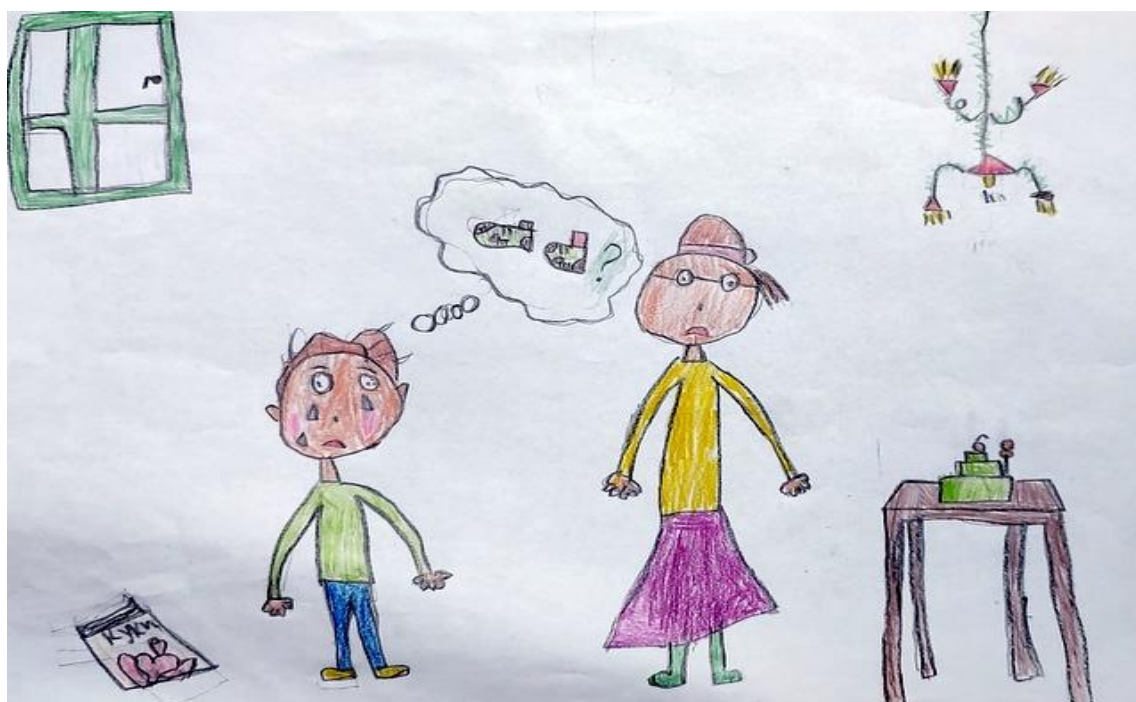
Наслов ме је на почетку збунио и питала сам се зашто би се неко плашио књиге кад су оне лепе. Онда сам схватила да се дечак не плаши, већ да не воли да чита пошто не види добро. Главни јунак је Леополд и он се није жалио родитељима да му слова изгледају као „пијани мрави“, него је само кукао кад би добио књигу. Родитељи нису приметили да нема добар вид. Било им је жао што дечак не воли књиге, па су мислили да треба стално да купују нове да би их заволео. Дечак је желео патике за трчање, али су они мислили да су му књиге потребније.

Дечак је био љут и побегао је од куће и тада долази најзанимљивији део. Срео је мудрог и добронамерног старца који га је заинтересовао за читање и схватио да су дечаку потребне наочаре. Прича се завршава лепо, родитељи су Леополду купили наочаре, он је заволео књиге, добио је жељене патике и наставио да се дружи са старцем.

Све ово показује да деца треба да разговарају са родитељима кад имају проблем, а не да беже од куће. Родитељи не треба да претерују са испуњавањем дечијих жеља, али је лепо да понекад обрадују дете оним што жели.

Посебно ми се свидео део када је када је Леополд питао родитеље зашто је читање важно. Међу одговорима је најбољи онај да тако постајемо паметнији.

Митра Ђорђевић П₃

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Прича о непланираној сестри... То је наслов за који сам помислила да би, такође, био добар, након што сам прочитала књигу. Допао ми се и наслов „Прича о Таталији“, али сам се изненадила када сам схватила да је реч о беби, а ја сам замишљала неку старију девојчицу.

Када мало боље размислим, ово и није прича о Таталији, него о дечаку и његовим осећањима. У ствари, дечак нам прича своју причу. Ја мање волим када је нешто испричано у првом лицу, али не умем да кажем зашто. Сећам се да и Понго нама прича причу „Сто и један далматинац“, као што и Кларин брат у „Ја и моја сестра Клара“ говори о њиховим авантурама.

Оно што ми се највише свидело у књизи „Прича о Таталији“ је то што се дечак од почетка до краја књиге мењао, навикавајући се на долазак сестре Наталије, коју је звао Таталија, и на то да више неће бити једино дете у породици. На почетку дечак је био љут, бесан, себичан и груб. Желео је да буде у центру пажње. Хтео је да родитељи и цела фамилија брину само о њему.

Ја сам га разумела иако немам никога старијег или млађег. Мислим да није лако када добијеш неког млађег, јер ти тај мали дрекавац ремети мир. Мени се, ипак, није допало то што је дечак био безобразан и била сам срећна што се до краја приче променио. Привикавао се на Таталију, а на крају је према њој био добар, осећајан и нежан.

Поред дечака, најзанимљивији лик у књизи је бeбиситерка Цеца. Она је у том периоду када је дечак био љут, пуно била уз њега и забављала га. Допало ми се и то што уме лепо да му чита, личи на моју маму која исто тако мења гласове док чита.

Књига је пуна забавних и шaljивих детаља, али је и поучна. Говори о томе да је лепо да се себе мењамо набоље.

Митра Ђорђевић Пз

„Чудесни подвизи Азбучка Првог у тридесет слова“, Дејан Алексић

Важно је бити писмен. Ако си неписмен, можеш лоше да се осећаш, јер други морају да читају и пишу уместо тебе. Људи могу и да ти се ругају. Цару из ове шаљиве приче се десило и то да га је један човек више пута преварио.

Дејан Алексић, који је написао књигу о цару Азбучку Првом, представио је цареву неписменост на смешан и духовит начин. Азбучко је лењ и мрзи га да учи слова. Наиван је и не препознаје лукавство. Обожава да се игра и веома је дружељубив. Цар је мени врло занимљив. Кад мало боље размислим, понаша се као неки несташни дечак. Као да је дете, а не цар. Цар је и пред својом бабом детињаст. У књизи су ми ти делови са бабом били баш луцкасти. Она га је стално грдила као да има пет година, али када би унук урадио нешто лепо, баба би се развежила.

У целој овој причи, писац се игра речима и словима. Док сам читала, осећала сам се магично, као да сам и ја један од ликова. Мене су сва поглавља одушевила, осим Ч и Џ. Нису ми се свидела зато штосу се цар и зликовци спремали за представу, а тај део ми је био некако празан и сувишан. Али, оно што ме је највише насмејало је наврдедин закон у поглављу Л: *Своју драгу Јелену много љубим – цмок. У мом царству јелене убијати – јок!*

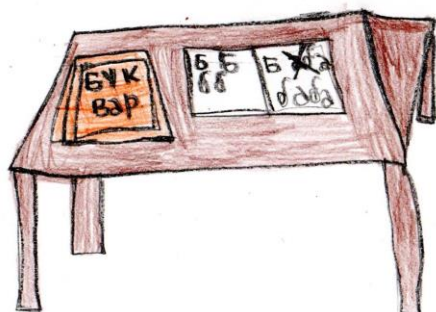
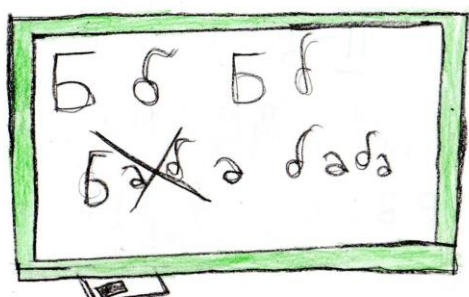
У том поглављу Л су и цртежи креативни, а фасцинирали су ме и цртежи у поглављима Г, Т, Ц и В. Некад не знам шта ми је смешније: слике или текст.

Ово није прва прича Дејана Алексића коју сам прочитала. Прошле године сам од школе добила на поклон књигу *Кога се тиче како живе приче*. Прочитала сам је на летњем распусту. И та књига је предивна.

Ја бих желела да Дејан Алексић настави да пише о Азбучку Првом. Замишљам још три књиге, у којима цар Азбучко учи писана слова ћирилице, штампана слова латинице и писана слова латинице.

Од свих књига на такмичењу *Читам, па шта*, ова ми је била најбоља, зато што је пуна забавних, интересантних, узбудљивих и необичних идеја, ликова, ситуација, а и речи. Много сам се смејала. Срећна сам што умем да читам, јер иначе не бих могла да уживам у овако забавној књизи.

Митра Ђорђевић Пз

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Књига „Риба риби гризе реп“ намењена је за све узрасте, како за нас „малце“, тако и за наше маме и тате, деке и баке.

Она нам указује на све заврзламе које се провлаче кроз наше детињство. Књига нам говори о малим и великим проблемима, љубомори и шали, великим ушима и стомацима, зубима и наочарима, као и лоше изговореним словима. Управо та ситуација ме подсећа на период када сам код логопеда стално учио брзалицу „Риба риби гризе реп“, не бих ли што боље савладао слово „Р“.

У књизи спознајем шта значи реч пубертет, али и боље разумем свог старијег брата, који попут деце, главних ликова у овој причи, сатима стоји испред огледала. Читајући књигу увидео сам да наши, дечији проблеми, заиста јесу измишљени и безопасни, насупрот стварима које нас очекују у даљем животу. Писац нас кроз своје приче учи да волимо себе и поштујемо друге онакве какви јесу и да се не ругамо другарима због њиховог физичког изгледа или ствари коју носе.

Сви ми имамо своје добре и лоше стране. Да није тако, живот би био досадан јер би све било једнолично. Како би то боље схватили неопходно је да се прочита ова књига.

Милутин Пушица IV₄

„Мач кнеза Стефана“, Драган Лакићевић

У овом роману писац је њему драгим читаоцима, деци, приближио и поједноставио традицију и народна предања везана за борбу српског народа против Турака Османлија.

Читајући ову књигу много боље сам спознао нашу историју, а уједно помогла ми је да савладам лекције из предмета природа и друштво о владавини породице Немањића, са посебним акцентом на неустрашиве хајдуке који су се борили против надмоћнијег непријатеља. Главни ликови у овом роману Миоша, Добрија и Мерима, деца која су, не својом вољом постали одрасли људи. Они су својом одважношћу и храброшћу на неки начин победили свог непријатеља, повративши чудотворни мач свом народу.

Књига нас учи како љубав, вера и истинско пријатељство могу да победе зло.

Милутин Пушица IV₄

„Цепне приче“, Игор Коларов

Читајући књигу „Цепне приче“ мисли су ми често лутале и нисам био сигуран да ли је то моја машта или стварност.

Писац овог књижевног дела наметнуо је својој публици више прича, које су недовршене, али за нас читаоце занимљиве и шaljиве. У њима главни ликови су подједнако и деца и животиње. Мени омиљена је девојчица Исидора, која је свемоћна попут моје маме, као и неки тамо Бетмен, који ме подсећа на самог себе, из периода када сам, како би то моја бака рекла „био мало неваљало дете“.

У свакој причи сам се поистоветио са главним јунаком, доживео сам је у реалном времену, попут гледања филма „4D“ формата у биоскопима. Тако сам пловио морима и летео попут птице ластавице, играјући се са малим пуфнастим створењем, а у ствари радило се о обичној дечијој зеленој лопти. У једној од прича био сам и зец који покушава да савлада француски језик, који је и мени морам признати неразумљив, можда из разлога јер у школи на ваннаставним активностима учим руски.

Књига је веома поучна и ниједног тренутка ми није била досадна, јер сам заједно са писцем могао поједине приче да довршим на свој начин. Ко је прочита, биће му много јасније зашто може да се каже „плаче као Јулија“ или „лаже као Густав“.

Милутин Пушица IV₄

„Овако је то било“ , Бранко Стевановић

Књига „Овако је то било“ написана је за децу која свакодневно маштају и сањаре о неком тамо чудном и помало реалном животу. Приче су необичне и неповезане и њима, осим нас деце, ни одрасли не могу одолети.

На почетку видимо да књига и писац нису у љубави, стално се кошкају, а испричане приче му непрестално „скачу по живцима“. Тако сам схватио да није лако бити писац и да та улога није за све нас, већ само за одређене људе, који иако су одрасли, у себи имају нешто детињасто. Увидео сам да нисам једино дете које машта, већ да има више нас сањара који би пожелели да имају свог кућног љубимца, а немају тако велики стан.

Писац не воли што више није младо, непослушно дете, које има свој чаробни штапић, за који верује да може да промени свет. Са њим могу повезати и речи своје баке која ми свакодневно говори да је „период одрастања најбезбрижнији и да би се радо вратила у тај свет“. Све приче су поучне и на неки начин јединствене. За мене је посебна прича „Бекство“ јер ме подсећа на себе како „бежим у себи“ да не бих јео разноврсну храну. Ништа мање није занимљива ни „Таванска прича“ о затуреним играчкама које су потребне и битне само деци.

„Свака прича има крај, па и овај мој мали уметнички рад, који пишем као да сам цар, па свима вама га предајем као дар.“

Милутин Пушица IV₄

„Очаране наочаре“, Светлана Велмар Јанковић

Постоје једне ласерске ванвременске наочаре које нису налик ни једним другим. Налазе се у овој књизи. Захваљујући њима векови се нижу, слике Београда се склапају у мозаик, док пространство нашег ума расте.

Читајући историју мог града, постао сам свестан да сва наша омиљена места имају безброј испричаних и неиспричаних прича. Свака генерација се надовезује једна на другу. Када би само један камен у зидини на Калемегдану постао очаран и испричао догађаје током свог постојања, мислим да би се штампали у много енциклопедија.

Списатељица нам је приказала период од чак пре седам хиљада година уназад, па надаље. Људи су преживљавали захваљујући биљу из „природних апотека“, док су их свеци чували. У сваком добу деца су била послушна, паметна и храбра. Били су јако везани за природу и животиње. Рак, јаре, крагуј, сребрни коњ, па чак и страшни лав и гуја Бојана, били су истински пријатељи деци и људима. Без њих би живот био скроз другачији. Захваљујући таквој деци и њиховим родитељима, као и храбрим јунацима и војсковођама, историја нашег града је богата. Посебно сам био срећан када је дошао тренутак да Београд постане српски град. И деца из овог века, сестра и брат Милена и Лука, такође су интелигентна, радознала и сналажљива.

Ја живим у Вишњичкој бањи, па ми се нарочито свидело поглавље у којој је описан мој крајиз прошлости. Са мог прозора се простире прелеп поглед на Дунав. Током векова пејзаж се мењао, али је Дунав остао исти – неприкосновен моћан господар. Од малена волим да посматрам заласке сунца. Због тога сам посебно запамтио речи Деспота Стефана, који је имао прилику да их гледа широм света. Сматрао је да је најлепши залазак када се гледа баш са Калемегдана.

Ова књига је оставила посебан утисак на мене јер ме је заинтересовала да истражујем и да обратим пажњу на много штошта. Себи сам дао задатак да посетим Археолошки музеј у Винчи, када ћу још живописније доживети дела вештих Винчанаца.

Милутин Пушица IV₄

2024.

Дани књиге

Међународни дан дечије књиге и Светски дан књиге обележени су током априла 2024. бројним активностима са ученицима млађих разреда. Са ученицима другог разреда библиотекарка је разговарала о Андерсеновим бајкама и посебно о бајци „Царево ново одело“. Затим су ученици говорили о особинама и елементима бајке и добили су задатак да напишу своје бајке и илуструју их. На часовима библиотерапије су бајке читали и дорађивали. Ученици II₄ су саставили заједничку бајку. Ученици трећег разреда су представљали своје омиљене књиге током часова у продуженом боравку, а затим су писали кратке приказе тих књига и цртали илустрације. Од дечијих радова урађени су панои. Са ученицима четвртог разреда библиотекарка је разговарала о Андерсеновој бајци „Ружно паче“. Након тумачења бајке и упоређивања са причом о Јовану из романа „О дугмету и срећи“, задатак за ђаке је био да осмисле своју бајку у којој ће главни јунак, дечак или девојчица, имати судбину сличну оној коју је прошло ружно паче.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Волим да читам и имам омиљене књиге. Књига „Кога се тиче како живе приче“ је најнеобичнија књига коју сам прочитала. Духовита је, занимљива, у њој има и задатака. То је књига која се разликује од осталих. Главни јунаци су приче. Оне су као жива бића која имају своје особине. Једна је размажена, друга лења, једна је причљива, једна незадовољна. У књизи је прича која није написана, прича без краја и прича која бежи. Једна прича има рупу. Највише ми се свидела прича која не уме да заврши саму себе. У њој је промаја ушла у пужеву кућицу и стално се жалила да јој је тесно. Та прича не зна како ће да се заврши, нема крај.

Ову збирку прича бих препоручила свима. Насмејала ме је и научила да треба да будем задовољна оним што имам и да прихватим себе онакву каква јесам.

Искра Лубура III₃

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Лингрен

Моја омиљена књига ове године је „Роња, разбојничка кћи“. Када читам и отворим прву страну, осећам се као да сам ушла у чаробан свет књиге. Осећам се као да сам ја лик о ком читам. Мој свет је на почетку Матисов чаробни велики замак, који замишљам са великом каменом двораном и високим кулама. Осећам се као да сам ја мала Роња која се родила када је гром уадарио у кулу коју ломи на два дела, онда као да искочим из Роње, па ускочим у неустрашивог Бирка док спашава уплашену Роњу из реке која тече ка водопаду, па из Бирка у сивог баука којих се Роња боји, док се питам да ли имам шест ногу као паук. У том чудесном свету књиге ја сам понекад тужна, па онда срећна, уплашена или насмејана. Све то се дешава у нашој медвеђој пећини, Матисовој густој шуми, прелепој широкој каменој дворани, а у ствари

само у мојим мислима. Највише ми се свиђа да сам ја Роња зато што сам неустрашива, проводим цео дан у шуми, зато што у књизи могу све што не смем у правом животу. Ова књига је занимљива јер у њој има харпија и сивих баука и узбудљива због многих необичних догађаја. Свако дете које чита ову књигу живи живот ликова из бајке. Поука ове књиге је да дете треба да слуша родитеље јер може да упадне у невољу ако ради шта оно жели. Постоје прави пријатељи иако родитељи мисле другачије. Било ми је лепо док сам читала ову књигу и препоручила бих је свакој девојчици или дечаку.

Лана Илић III₃

„Чика Фјодор пас и мачак“, Едуарда Успенски

Књига је веома занимљива, духовита и поучна. Главни лик је дечак ког су родитељи звали чика Фјодор јер је био врло озбиљан и самосталан. Он воли животиње, али се због тога стално расправљао са мамом. Тако је једнога дана отишао од куће у неко село и уживао са својим животињама. Родитељи су били забринути и свуда су га тражили. Кроз ту бригу уочили су своје грешке и схватили потребе чика Фјодора. Деци су потребни другари, пси, мачке или неки други љубимци. Потребно им је трчање и скакање. Препоручујем вам да прочитате ову књигу и упловите у авантуре чика Фјодора и његових другара. Могу је прочитати и ваши родитељи, јер ће боље схватити потребе своје деце.

Лана Лучић IIIз

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Лингрен

Главна јунакиња књиге је девојчица Роња, она живи у разбојничкој банди коју води њен тата. Највише воли да проводи време у шуми. Тамо се игра и открива нове ствари. Роња је у шуми упознала дечака Бирка, сина вође друге разбојничке банде. У прво време су се свађали, а њихове банде су били велики супарници. Временом су деца почела да се играју и друже. Једном када се Бирк заглавио, Роња је везала канап око себе и њега и вукла га је да га спаси. Други пут је Матис, Роњин тата, ухватио Бирка и заробио га у свом замку. Роња је допустила да је ухвати друга, Боркина банда, и онда су банде замениле заробљенике. Пошто су провели пуно времена заједно, Роња и Бирк су се договорили да буду као брат и сестра. На крају су се завађене банде помириле. Другарство Роње и Бирка ми је показало да не треба да гледамо шта је било у прошлости, већ да гледамо шта ће бити у будућности. И да не треба да гледамо да ли је неко у истој групи као и ми већ да будемо другари.

Лана Пиља IIIз

„Чика Фјодор, пас и мачка“, Едуард Успенски

Ова књига ми се највише допала зато што је јако занимљива. Главни јунак је дечак који је побегао од куће зато што му родитељи нису дозволили да задржи мачку. Заједно са мачком отишао је у једну напуштenu кућу у селу. На путу су нашли и пса и њих троје су живели заједно. Придружила им се и једна птица. Пролазили су кроз разне ситуације које су заједнички решавали на занимљиве начине. На крају се дечак Фјодор вратио својим родитељима а пас, мачка и птица су остали у селу да чувају кућу и одржавају је док се Фјодор не врати код њих са мамом и татом. Сваком бих препоручио ову књигу јер на један комичан начин приказује како можемо да се снађемо у разним проблемима и колико је важно пријатељство, чак и оно између животиња и људи.

Петар Пијетловић IIIз

„Роња разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Мама ми често говори како је читање мудрост. Ја то нисам разумела, до скоро. За мене је то био посао. И то не баш лак. Мамине речи сам схватила тек кад сам почела да читам, сада омиљену књигу „Роња разбојничка кћи“, коју је написала Астрид Линдгрен. Овај роман нас води, на изузетно забаван начин, кроз пуно узбуђења, учећи нас како једноставно можемо решити озбиљне проблеме. Радња приче се одвија у шуми која је, поред уобичајених дивљих животиња, настањена и разним митским бићима, опасним и необичним. То су патуљци, бауци, харпије. Нека од тих бића сам сретала у причама које сам раније читала, али сам за харпије чула тек сад. У тој шуми Роња упознаје Бирка који је син вође супарничке банде. Такав след догађаја доноси пуно узбуђења, авантура и преокрета, али нећу о томе више писати јер желим да и ви прочитате ову књигу. На крају, рећи ћу вам још само какву сам то мудрост нашла у овој причи. Наиме, схватила сам да искрено пријатељство и љубав могу однети победу, чак и над ограничењима која наметну одрасли. И да је то све што је потребно да са земље нестане сва мржња, свако супарништво и непријатељство.

Нина Трашевић IIIз

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Волим да слушам приче. Кад сам био мали, мама и ја смо се такмичили у смишљању невероватних договора које смо једно другом причали пре спавања. Легнем у кревет, загрлим мој омиљени јастук, мама прича, а ја све замишљам. Кад она заврши, причам ја. Онда се смејемо или се плашимо, али нам увек буде лепо. И тако док не заспим.

Са читањем је другачије, то ипак сам радиш, али сам и замишљаш јунаке, ситуације у које упадају, пределе у којима се то све дешава. Затвориш очи, а све видиш! Цео један свет. За распуст сам прочитао неколико књига, иако ми се то није радило. „Чика Фјодор, пас и мачак“ ми је одмах привукла пажњу, јер и сам имам и пса и мачку. Имао сам и рибице, Луиђи и Лампоне су се звали. Мачка их је мало гњавила, али их није ловила. Умрли су, не живе дуго. Много волим животиње. Много волим и људе!

Мама је предложила да књигу читам наглас, да сви учествујемо, па се тата толико смејао да су му сузе ишле на очи. Он тако често. Чика Фјодор није неки старији човек, као што сам мислио. Није прави чика, него дечак који још не иде у школу, али зна да скува и супу и кашу и врло је самосталан. Он одлази од куће јер му мама не дозвољава да има кућног љубимца. Помислио сам – Боже, колико сам ја срећан! Љубимци пружају љубав, воле те и мазе, а лепо се и играју. Разумем чика Фјодора, али ја не бих могао да одем. Мачку је одмах дао име, у ствари презиме – Морнаревић, јер је до сада имао пуно имена, а никад презиме. Крећу њих двојица аутобусом на село, усељавају се у напуштену кућу. Придружује им се и пас Шарик, чупав и запуштен, али спреман да их чува. Одлучили су да буду срећни. Нису имали паре, па су морали да траже благо. Нашли су га. Сада је свако могао да купи оно што му треба. Чика Фјодор је купио трактор који иде на шницле, супу и уштипке. Морнаревић је купио краву која је душевни болесник. Шарик је хтео да штеди, а после је купио пушку. Купио је и фото апарат па је сликао све живо.

Живот на селу је био леп. Стално су нешто радили, играли се и дружили са разним животињама. Имали су и чавку која је направила гнездо на орману. Научили су и њу да говори, да би чувала кућу. Та мала сврака је потпуно слудела поштару Пећкина! И нека га је слудела, није он баш сасвим фин човек. Родитељи чика Фјодора су били очајни. Дали су оглас да је нестао и наравно да је баш поштар Пећкин то прочитао. Чика Фјодору је било дивно на селу, просто фантастично! Било му је жао што је знао да су његови родитељи тужни. Почео је да им пише писмо. Писао им је како му је лепо, онда је наставио мачак који се жалио да му здравље није најбоље и да га боле шапе, пас је додао да му се уковрцао реп и да има више длаке него пре. Сви су писали „драги мама и тата“, па кад су родитељи прочитали писмо, пали су у несвест. Али, стварно! Прво мама, па тата. Онда нису били сигурни ко је полудео, да ли они или њихов син. Једино у шта су били сигурни је да им је живот тужан без чика Фјодора и да им недостаје. Схватили су и да му нису посвећивали пажњу онако како њему треба. Није само важно да имаш да једеш и где да спаваш и шта да обучеш. Треба неко и да те грли и да те води на фудбал, да ти зове друштво да се играш, да те води у природу да возиш бицикли, да те пази кад се пењеш на дрво и да једе са тобом неку храну која није баш здрава и да се смејете док вас не заболи стомак.

Важно је и да те тата носи на раменима иако ниси баш мали, а мама да проба на леђима, али само мало. Важно је кад дођеш кући да те сачека пас и да брзо затвориш врата да не побегне мачка, да мирише вечера и да је топло.

Ја не могу ни да замислим да спавам ван мог кревета, далеко од моје маме и мог тате, да ми мачка не легне на ноге кад ме боле од фудбала, а пас да ми не лиже нос кад ме буди за школу. Добро, буди ме и мачка, али она ми сруши играчке са стола и гласно мјауче. Ја не бих могао без моје породице. Баш се дивим чика Фјодору! Храбар је много! Али су му мама и тата били потребни кад се разболео. И ето, чика Фјодор се вратио кући и опет нема ни пса ни мачку, али се дивно забавио и нико није настрадао. Морнаревић и Шарик ће га увек примити у кућу на селу. Сигурно можеш да се договориш лепо са родитељима тако да будете сви срећни.

Ја не бих могао да одем од куће. Не знам да скувам супу, али знам сам да узмем да једем. Не знам ни да сам одем до аутобуске станице, а и не бих волео да живим на селу, можда за викенд само. Умем да причам са животињама. Али ми се свиђа како су они сви живели, што су одлучили да буду срећни и што су били срећни. Важно је да ти је лепо и да имаш свој мир, али и да имаш родитеље и да сви будете заједно.

Филип Малиновић III₃

Ученици ствараоци

Голуб писмоноша

Голуб писмоноша по небу плови и пази да га птица не улови.
По небу он језди, по дрвећу се гнезди.
Цео живот јури, увек му се жури.
Док лети, мора да пази да га птица не опази.
Он има циљ да доставља писма нека што долазе из далека.
Из голубарника он крене, ниједном се не окрене.
Све време је луда трка, од брзине му је фрка,
Ал' он не сме на путу стати све док се у голубарник не врати.
Тек онда сме да стане, да ленчари целе дане.
У тим данима он мирно чека да дође нова дужност из далека.

Игор Обрадовић V₃

Дарија Осипова VI₁

Жорж Бизе

Жорж Бизе је био француски композитор и пијаниста. Он је био рођен у музичкој породици у Паризу 25. 10. 1838. године и умро је у Буживалу 3. 6. 1875. године.

1857. године је он добио награду за оперу „La doulce Morte“ и тако осваја школарину за наставак учења. У складу са правилима школарине, студирао је у Риму три године. Тамо је написао једну од својих познатих опера „Don Proscario“. Осим те три године у Риму, Бизе је провео цео свој живот у Паризу.

Напоказатије дело Жоржа Бизеа је „Кармен“ 1875. године која је заснована на роману који је написао Проспер Мериме. „Кармен“ није одмах постигла успех, а Бизе је био разочаран, али за утеху похвала је врло дошла од колега композитора као што су Камил Сен Санс, Петар Иљич Чајковски и Клод Дебиси, који су одмах препознали њену лепоту. Убрзо је и публика почела да дели исто мишљење, и „Кармен“ постаје једна од најпопуларнијих опера у историји.

ЛУДВИГ ВАН БЕТОВЕН

Лудвиг ван Бетовен је рођен 17. децембра 1770. и умро 26. марта 1828. године. Био је немачки композитор. Бетовен је изузетно знао своју музику. Работи је у Бону у Немачкој, од оца, Јохана ван Бетовена и рођака Јохана. Работи је у Бону у Немачкој, од оца, Јохана ван Бетовена и рођака Јохана. Работи је у Бону у Немачкој, од оца, Јохана ван Бетовена и рођака Јохана.

Георг Фридрих Хендел је рођен се 23. фебруара (како) 1685. и умро 1759. он је немачки и енглески композитор из доба барока, познат по својим оперима, кантатама и концертима. Хендел је рођен у Халеу у истој земљи и Јохан Себастијан Бах и Алваро Оверли. Он је писао музику, органске и оркестарске, опере, симфоније, концертне, органске, камерне, и симфоничке. Он је писао музику, органске и оркестарске, опере, симфоније, концертне, органске, камерне, и симфоничке. Он је писао музику, органске и оркестарске, опере, симфоније, концертне, органске, камерне, и симфоничке.

Написао је ОКО
200
Музичка дела!

Написао је
24
Музичких дела!

ГЕОРГ ФРИДРИХ ХЕНДЕЛ

Хендел се родила у Халеу, а своје прве опере је написао у Липсику. Он је рођен у Халеу у истој земљи и Јохан Себастијан Бах и Алваро Оверли. Он је писао музику, органске и оркестарске, опере, симфоније, концертне, органске, камерне, и симфоничке. Он је писао музику, органске и оркестарске, опере, симфоније, концертне, органске, камерне, и симфоничке.